

Alternativa pro Německo: ačkoli legální politická strana, dle hlídacích psů systému „protidemokratická“ a tudíž nežádoucí

Učitelé a pedagogičtí pracovníci více než padesáti hamburských škol musí povinně písemně prohlásit, že nejsou členy strany Alternativa pro Německo (AfD). 1] Vyplyvá to z interních dokumentů, které strana získala prostřednictvím svého portálu „Neutrale Schulen Hamburg“, prohlásil činovník AfD.

Závazná klauzule vyšla od personální společnosti „Lernzeit Schulpersonal-Service GmbH“, jež spolupracuje s 54 školami v přístavním severoněmeckém městě.

Zástupci škol na výzvu AfD zareagovali prohlášením, že smlouvy s agenturou těch pedagogických pracovníků, kteří zajišťují celodenní programy jako jsou sportovní kurzy, přezkoumají a v případě potřeby kontrakty vypoví.

Místní představitel AfD na hamburském magistrátu Alexander Wolf zákaz označil za skandál. „Vítáme proto kroky školského odboru, který se bude zabývat legalitou obsahu uzavřených kontraktů.“

V minulém školním roce tato nestoudná agentura vyinkasovala přes 550 000 euro německých daňových poplatníků.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Jde o další z mnoha příkladů aplikace „cordon sanitaire“, který je metaforou ideologické karantény, jež má za cíl zcela izolovat politicky „nakaženou“ opozici.

Zásluhy na jeho vzniku bývají připisovány francouzskému ministerskému předsedovi Georgesu Clemenceauovi, který těmito slovy v březnu 1919 vyzýval nově nezávislé pohraniční státy, jež se odtrhly od zaniklé Ruské říše a jejího nástupnického sovětského státu, aby vytvořily obranný svaz s účelem předejít dalšímu šíření komunismu na západ Evropy.

Koncem 80. let pak termín do svého diskurzu přejali političtí komentátoři v Belgii. Právě tehdy totiž začala ve volbách posilovat vlámská nacionalistická a protiimigrační strana *Vlaams Blok* (Vlámský blok).

V reakci na to se zbylé belgické politické strany neformálně zavázaly předem nacionalisty vyloučit ze všech jednání o koaliční vládě.

Nástupnická vlámská strana *Vlaams Belang* pozměnila v roce 2004 stranické stanovky tak, aby byly plně v souladu s belgickým právem. Přestože nebyla podepsána žádná nová oficiální úmluva proti této straně, žádný z mainstreamových politických subjektů s lidmi z Vlámského zájmu o vytvoření koalice vyjednávat nebude.

S volebními úspěchy nacionalistických stran v posledních ale v evropském politickém prostředí zdomácněl také „sanitární kordon“. V Německu tak například systémové strany už od roku 2013 odmítají podílet na spolkových vládách s AfD.

V Nizozemsku se v karanténě ocitla nejprve Centruumpartij (CP) a následně i Centrumdemocraten (CD) a jejich předseda Hanse Janmaat.

Při vyjednávání o vládě v roce 2010 Strana svobody (PVV) Geerta Wilderse obvinila zbylé strany z vytváření *cordon sanitaire* a od roku 2012 s ní skutečně všichni odmítají spolupracovat.

Systematické odmítání spolupráce společně s většinovým dvoukolovým systémem ve Francii znamená dlouhodobě nízké zastoupení národních sil (Národní fronta, FN/Národní shromáždění, RN) v parlamentu.

Tak například FN ve volbách v roce 2002 nezískala jediné z 577 křesel, přestože ji v prvním kole voleb podpořilo přes 11 % voličů. V témže roce konaných prezidentských volbách, poté co kandidát FN Jean-Marie Le Pen překvapivě porazil v prvním kole Lionela Jospina, však Socialistická strana vyzvala své voliče, aby ve druhém kole hlasovali pro jejich zapřisáhlého politického oponenta Jacquese Chiraca v duchu „kdokoliv, jen ne Le Pen“.

V následujících prezidentských volbách v roce 2017 dosáhla Le Penova dcera a nástupnice v čele strany Marine také druhé kola, socialisté i republikáni ovšem vyzvali své příznivce k hlasování pro Emmanuela Macrona.

V ČR je z každé vládní koalice předem *de facto* vyloučena komunistická strana, kvůli výraznému antikomunistickému naladění ostatních stran, včetně sociálních demokratů. Uvnitř sanitárního kordonu byli v 90. letech také parlamentní republikáni Miroslava Sládka: kdykoliv měl promluvit některý z jejich poslanců, odešli ostatní zastupitelé ze sálu.

V Estonsku a Lotyšsku nejsou „rusky mluvící“ strany (LKS a Soulad v Lotyšsku, Konstituční strana /v červnu 2008 spojená s Estonskou levicovou stranou, kdy vznikla **Estonská sjednocená levice** – pozn. DP/ a Strana středu v Estonsku) připuštěny k účasti na vládní koalici, prý až do změny vedení.

Španělská lidová strana zase neměla místo v katalánských regionálních vládách.

Na severu Evropy ve Švédsku dodržují systémové strany z Riksdagu politiku ostrakizace vůči Švédským demokratům, byť zde se v ní na místní úrovni objevily drobné trhlinky v podobě podpory některých návrhů SD.

V Norsku trvala vytrvalá neochota všech parlamentních stran k formálnímu vytvoření vládnoucí koalice na celostátní úrovni se Stranou pokroku až do roku 2005, kdy tabu prolomili konzervativci.

V Kanadě je zas patrná značná nechuť stran levého středu sestavovat takové vlády, které by zaváněly spoluprací se separatistickým Blocem Québécois.

A ve Spojeném království byla v dobách své slávy naprostým politickým páriou Britská národní strana (BNP).

Poznámka DP

1] Klauzule se netýká jen členství ve straně Alternativa pro Německo, ale i NPD, AKP (Strana spravedlnosti a rozvoje) a dalších „protidemokratických organizacích“.

Redakční zpráva **Over 50 schools affected: German educators can not be AfD members** vyšla na stránkách Free West Media 25. května 2019.